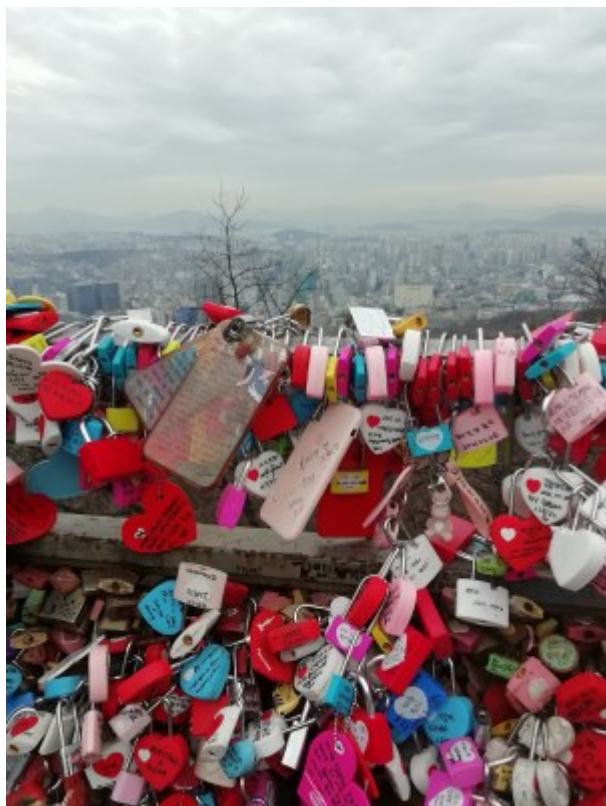

16.11.2022

Gradun merkityksellisyydestä

Jenna Viikki ja Joonas Niemi

Kun palasin (Jenna) sekavalta vaihto-oppilasjaksolta EWHA:n naisyliopistolta Etelä-Koreasta kesällä 2021, minulla oli mielessäni yksi selkeä asia - tämä on se maailma, josta tahdon tietää enemmän. Olin viettänyt kevääni opiskellen filosofiaa, Korean historiaa ja käynyt mielenkiintoisia keskusteluja liittyen naisiin ja korealaiseen yhteiskuntaan opiskelutovereideni kanssa.

Päädyin kirjoittamaan graduni siitä, miten korealainen naiskuva on luotu ja miten se on muuttunut 1990-luvulta tähän päivään erilaisissa populaarikulttuurin tuotteissa - erityisesti televisiodraamoissa. Päädyin tähän, sillä tiesin korealaisesta kulttuurista paljon ja tuntui luonnolliselta päästä syventymään jo ennalta tuttuun aiheeseen. Kielitaitoni riitti tutkimaan lähistoriaa, ja pitkäaikaisena korealaisen musiikki- ja draamateollisuuden fanina minulla oli hyvät lähtökohdat tämänkaltaiseen tutkimukseen. Törmäsin kuitenkin

ongelmaan.

Tai no, ehkä se oli ongelma enemmän omassa päässäni kuin muualla, sillä ohjaava professorini oli aiheestani innoissaan ja sain positiivista palautetta esitellessäni suunnitelmaani seminaarissa. Minun oli kuitenkin haastavaa perustella itselleni, miksi tutkimukseni oli merkityksellinen. Käsitykseni historiantutkimuksesta on aina pyörinyt sen ympärillä, että silloin kuuluu hiipiä hämäämään arkistoon ja selata hansikkain vanhoja ruotsinkielisiä kirkonkirjoja, tai vähintäänkin lukea vanhoja sanomalehtiä ajalta ennen isovanhempieni syntymää. Miten tällainen gradu, jota tehdessä tuskin edes lainaan yhtäkään fyysistä kirjaa yliopiston kirjastolta, voisi olla merkityksellinen? Kuka tällaista haluaisi lukea? Ketä tällainen aihe edes kiinnostaisi? Minun oli haastavaa motivoida itseäni kirjoittamaan, kun en löytänyt työlleni tarkoitusta.

Äitipuoleni, perheestäni ainoa joka on kulkenut pitkän matkan erinäisissä oppilaitoksissa, yliopistoissa ja ammattikorkeakouluissa, istutti minut alas ja totesi: "Tee sitä gradua sillä ajatuksella, että se on sulle työväline - se on vain jotakin mitä pitää tehdä, jotta saa tutkintonsa tehtyä ja pääsee eteenpäin". Toki gradun välinearvon korostaminen jollekulle, joka on tulevaisuutensa suhteen yhtä hukassa kuin minä, oli hyvä idea. Minä kun en koskaan halunnut opettajaksi tai tutkijaksi, ja uskon että tulen hakemaan vielä aika pitkään sitä, miltä oma urani tulee näyttämään.

Eräs toverini seminaarissa totesi myös, että onneksi tämä on "vain gradu", tarkoittaen, ettei tässä maailmaa olla muuttamassa - teemme gradujamme hyvin pitkälti itseämme varten. Kyseessä on opinnäytetyö, jolla todistamme, että pystymme tähän. Ja sen lomassa ehkä, hyvällä tuurilla, onnistumme luomaan myös hieman tiedettä ja kartuttamaan omaa tietämystämme maailmasta. Pyrin nauttimaan siitä, miten erityisessä asemassa olen - saan tosiaan tutkia ihan mitä haluan ja saada vielä tukea ja apua siihen.

Olen jo vuosia osallistunut aktiivisesti nettikeskusteluihin liittyen korealaiseen naiskuvaan, populaarikulttuuriin ja yhteiskuntaan. Jokin arvo silläkin on, että voin tulevaisuudessa aloittaa argumenttini Twitterissä sanoin: "Itse asiassa, kirjoitin graduni tästä"

Vuosi sitten syksyllä aloittaessani (Joonas) graduseminaaria ei ollut vielä ollenkaan selvää mistä kirjoittaisin graduni. Kandini olin kirjoittanut Ruotsin papiston propagandasta ennen kolmikymmenvuotisen sodan alkua. Alkuperäislähteet ja valtaosa tutkimuskirjallisuudestani oli ollut silloin tietenkin ruotsinkielisiä. Ruotsinkielentaitoni ei ollut huonoimmasta päästä, mutta tutkimusprosessin aikana jouduin kuitenkin kielitaidon kanssa koetukseen. Tutkimusprosessin jälkeen olinkin huokaissut helpotuksesta ja vannonut, etten enää koskaan koskisi ruotsinkieliseen alkuperäisaineistoon. Vuosi kerkesi vierähtää ja olin ehtinyt jo unohtaa kamppailuni vanhan ruotsin kanssa. Aiheekseni valikoitui monien mutkien ja pitkäaikaisen pohdinnan tuloksena Ruotsin valtiopäivien ulkopoliittinen keskustelu 1660-luvulla. Aiheen valikoitumiseen vaikutti mielenkiinto vanhempaa historiaa ja erityisesti varhaismodernia aikaa kohtaan. Lisäksi seuraan vapaa-ajallani jonkin verran politiikkaa, ja kansainväliset suhteet ovat mielestäni aina olleet todella mielenkiintoisia. Samoin kun kandissa aiheen valikoitumiseen vaikutti myös halu kehittää tutkimusprosessin lomassa omaa kielitaitoa.

Graduntekoprosessin merkityksellistäminen ei ole tuottanut juurikaan suuria haasteita. Tutkimuksen parissa työskenteleminen muodossa tai toisessa on tällä hetkellä ehkä se mihin haluaisin työelämän saralla eniten suuntautua. Olen kokenut aiheeni lisäksi mielekkääksi ja antoisaksi, vaikka välillä onkin ollut turhauttavaa, kun jonkun yksittäisen tekstikappaleen tulkitsemiseen ja kääntämiseen on saanut uppoamaan useita tunteja. Gradun olen ottanut niin, että sen tarkoituksena on tutustuttaa itsenäiseen tutkimukseen sekä akateemiseen kirjoittamiseen. Kaiken muun, mitä olen työstä irti saanut, olen ottanut plussana.

Haastavinta tutkimusaiheessani on ehkä ollut miettiä sen yhteiskunnallista merkitystä ja relevanttiutta nyky-yhteiskunnan kannalta katsottuna. Mitä merkitystä kolmisen sataa vuotta sitten käydyillä keskusteluilla on ylipäätään tässä ajassa? Opiskelukavereiden kanssa keskustellessa olen pistänyt merkille niin hyvässä kuin pahassa, että monet keskustelut toimivat helposti aasinsiltoina oman gradun teemoihin. Voimakkaasti jännittyneessä kansainvälisessä tilanteessa on ollut mielenkiintoista huomata, että tavat viestiä ja käydä keskustelua kansainvälisistä suhteista eivät ehkä olekaan muuttuneet niin täydellisesti vuosisatojen kuluessa kuin voisi luulla, vaan monet mallit ja strategiat viestiä ulkopoliitikasta ja oikeutta

omia toimia ovat olleet varsin samantyyliisiä, vaikka konteksti onkin muuten ollut melko erilainen. Esimerkiksi sotiminen oli myös varhaismodernilla aikakaudella kallista ja se piti onnistua myymään yhteiskunnan tärkeille ryhmille tavalla tai toisella. Kansainvälisissä suhteissa on ennenkin ollut tiettyjä normeja, joiden mukaan on tullut toimia tai ainakin väittää toimineensa. Oma viesti on puettu yleisölle mieluummin rauhaan pyrkiväksi, kuin sotaiseksi, vaikka puoli Eurooppaa olisikin asiasta täysin toista mieltä.

Kirjottajat ovat historian opiskelijoita ja viestintäharjoittelijoita.